

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njech čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicizšcžetni w Budyšinje a je tam za šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž

24. njedzela po šwjatej Trojizny.

Mat. 9, 18—26.

Nasyma se šwjatymi krotkimi, husto pomrócženymi dnjemi tu je. Žiwjenje w pschirodže powšchitkownje wotebjera, poslednje lišće se shtomow pada. Přosćna a pušta sda so žyła pschiroda bycž. A kětko žiwjenjakažaznych mozow nasymiski čas bóle dylži druhe počazny šobu pschijněby! Pschibjeraza syma a motre wjedro šhorosćam hoji; šmjercž bohatsche žně džerži. Husćišcho na kěrchow š jeho šmjertnej čijichinu lubeho snateho pschewodžesč. Njerad čže šo čłowjet na blisćosć šhudeje symy šwucžicž, a wošebje měšaz november, nasymnik, njesda šo wón nam š wjetšcha jako najčěmnišchi a najšhudšchi w žylym lěcže? Někotrežkuliz přědowanje wo sachodnosći a hubjenosći semšleje wješćeloscže a čělného žiwjenja wón nam džerži. Potrijechi cze š temu hišće šhorosć, tyschnosć, šrudoba abo njesbože, potom žyke hubjenstwo čłowjetow šhonish. Ša hubjeny čłowjet, shtó čže mje wumóz š čěla šmjercže? tak mohli š japoschtolom Pawolom šdychnyč. Shtó bu dže mi pomhacž a mje š hlubiny sachodnosće a sadwělowanja wuczahnyč? Tu njemóže žane rospróšćenje abo žana čłowšća mudrosć pomhacž. Derje pal temu, kiž móže we wěre š Pawolom rjez: Bohu budž džak, kiž nam to dobycže dawa psches nascheho Anjese Jesom Šhrysta. Šaj wěra cze wjedže š Šhrystušej, temu wumóžnikěj a wožiwjerjej; a tehodla móže wěra czi pomhacž. Wěć do teho

Anjese Jesom Šhrysta, dha budžesč ty a twój dom šbóžny.

Wěra móže czi pomhacž;

1. wona pyta teho praweho Šbóžnika;
2. wona namaka dopjelnjenje šwojich pschecžow.

Kak šbóžny šym, hdyž wotpoczju,
Mój Jesu, w twojej lubosći!
Do twojej rukow pošhwatuju,
Šdyž padnu w šwojim hubjenštwi;
Wšcha tyschna šrudnosć mi šo šhubi,
Šdyž lubosć wješćeloscž mi lubi,
Kiž š tebe do naš pschihadža;
Tu hižom njebo mam na šwěczi,
Shtó wješćelicž šo nočžyl, džěczi,
Šdyž wotpoczint we tebi ma? (Šhřel. 441,1.)

1. Kětko nusy šekawamy wšchudžom na semi! Šhornych, kiž lětadolhe čžerpjenja nješu, šrudženych šawostajenych, kiž wo šemrjeteho lubeho žaruja, njesbožownych, kotrychž tyschnosć žerje. Šdže dyrbja pomoz pytacž? Abó dyrbja šnadž se štruchlej wutrobu wšchu nadžiju špusćicž a šo žiwjenju wotwobrocžicž? Ně, wěra móže jim pomhacž. — W šapernaumje běšche jenemu wyschšchemu šchule džowka, radosć jeho wutroby, wumrjela. Duž džěšche wón š Jesušej a rjekny. Anježe, moja džowka je nětk wumrjela, ale pój a polož šwoju ruku na nju, dha wona wožiw. Wotajkim wěru wón měješche, a shtó ta wšchitko njespyta! Wón drje běšche hewak hižom wjele wo Jesušu šlyšchal a

dla jeho skutkow a słowow so dziwał, ale wón drje je so symny teho Anjesa sdalowa; khaſle nuſa a njeſbože žiwjenja jeho czeritej, so praktiſzny ſa teho Anjesa roſſbudzić. Njeſbože w jeho domje jemu ſchriczku wery ſažehli. Kaſ nekotry, kiž hewaſ ſnadž w dobrych dnjach, w liwkoſczi ſo teho Anjesa sdalowaſche, kaſ žyle hinaſchi bu wón, hdyž ſamolwitoſcž raſnje k njemu ſtupi, hdyž nuſa, haj ſmjercž ſo jemu bližeſche! — Tež ta dolho cžwilowana khora, kotraž beſche 12 lět tu krawawu khoroſcž meła, ſwoju poſlednju žylu nadžiju na teho Anjesa Jeſuſa ſtajeſche. Kaž ſczenikaj Markuſ a Lukaſch wopiſujetaj, je ſo wona wjele cžwilowanja-poſnym lēkarſkim poſpytam podcžiſnyla byla a ſ tym ſwoje ſamoženje pſchetrjebała, ale pomoz njebeſche namaſala a te cžerpjenje bu drje hiſcže hōriſche. Njeje tole tež kaž wobras ſ naſcheho cžaſa? Samoženja ſo wopruija, ſo by cžlowjek ſwoju ſtrowoſcž ſaſo dozpił. Ludžo trjebaju kupjele, pija wodu ſ czerſtwnych žōrlow, wopytuja morjo a horn, dadža ſo maſerowacz abo elektriſowacz, pſcheſwētlicž atd., — a cžlowjek wſchał dyrbi tež ſpytacž ſwoju ſtrowoſcž wuporjedzić abo ſaſo doſtacž, derje temu, kotremuž lēkarſka wuſtojnoſcž ſamože pomhačž — ale kelko ludži ſebi ſtrowoſcž haſle pōcžnja wažicž, hdyž ſu ju hižom ſhubili pſcheſ njeſtrōſboſcž abo cželne žadoſcže! Wotom drje cžlowjek ſ roſkatej wutrobu wſcho mōžne ſpyta: Šchto budže woſſlabnjene abo woſprōžnjene cžuwu ſaſo hojicž? ... Š njemēra njeſpokojneho, ſo ſameho cžwilowazeho ſebicžneho a žadliweho ſwēta pytaicže teho Šbōžnika Jeſom Khrysta, kiž mucžnym mōž dawa, wſchēch ſprōžnych a wobcžerženych k ſebi proſo, kiž ſwēdomnju pokoj, wutrobje ſjednanje ſ Bohom poſticža. Wot tajkeho mēra duſche ma huſto potom tež cželō nekajki dobytk a pſchiūdže ſaſo k mozam. — Ta dolholētna khora w naſchim tekſcže ſo Anjeſej Jeſuſej dowērjeſche a pytaſche w nim teho praweho Šbōžnika, a po wſchitkich ſjebanjach ſe ſtrony ſwēta mējeſche wona tajke khroble dowērjenje k njemu, ſo mēnjeſche, ſo trjeba ſo jenož wobrubu jeho draſty dōtknyčž, dha wo czerſtwi. Kaſ je wona tola teho wot Boha pōſlaneho Šbōžnika w Khrystuſu ſpōſnała! Tajke dowērjenje njeſmēdžicſche bjeſ wuſſlyſchenja woſtacž. A kajki troſcht ſmēmny my nētko ſwojim njeſhojomnje khorym poſticžicž? Tōn, ſo mōža woni jeno pſcheſ wēru ſebi ſwoje žiwjenje, taſ dolho hačž je jim Wōh tōn Anjeſ hiſcže ſdžerži, hōdne ſcžinicž a we wērjazym cžerpjenju hiſcže nje wērjazemu ſwētej ſ dobrym wabjazym pſchikladom byčž. A kaſ huſto potom hiſcže cželne poſlylnjenje abo ſ najmjeiſcha nekajke ſadžerjenje khoroſcže pſchiūdže!

2. Wēra namaſa dopjelnjenje ſwojich pſchecžow žiwjenja. Jaſo Jeſuſ wēru khoreje žony pytny, wōn džeſche: Dowēt ſo, džowka, twoja wēra je tebje wuſtrowila. A ta žōniſka bu ſtrowa wot teje ſameje hodžiny. Tōn njebeſki lēkar, kiž ma pſchezo ſa wſchēch ludži khwile, pſchezo pomha. Wōn tu khoroſcž wot ſwēdomnja woſmje, tu hrēſchnu winu; wōn paſ tež nuſu cželneje khoroſcže a ſmjertneje bolocže pſchewinje. Wōn tej žōniſkej wurafnje praji, ſo bu jej pomhane, dokež wona wēru wopokaſa. Pſcheſ nju paſ je tež jeno mōžno, ſo njeſpokojna a njemērna ſchlachta naſchich dnjom wocžerſtwi a k prawemu a hōdnemu žiwjenju dōndže. — Do domu teho wyſchſcheho pſchicſchedschi Anjeſ Jeſuſ najprjedy tych piſtarjow a tōn harowazy lud wucžeri; pſchetož pſchi tajkej harje wutroba, kiž cžyſche w cžichej nutroſczi troſcht pytacž, njemōžeſche tutōn dōžpicž. A kaſ kraſny ſo tōn Anjeſ pſchi napohladže teje ſemrjeteje

džowki wopokaſa! Wōn ju ſbudži k nowemu žiwjenju. Kaſtu mōž dobyčža nade wſchēmi ſadžēmſkami žiwjenja wōn tola wobſedži! Kaſ wōn tola ſamoh pſcheſ ſwoju wēru a pſcheſjenoſcž ſ njebeſkim Wōtzom tež druhim nad khoroſcžu a ſmjercžu dobywaze možny ſpožcžicž! — Kaſ tola ſkutkowanje cžlowjeka wot wery wotwiſuje! Bjeſ wery njemōže cžlowjek ničō woprawdže dobre doſonjecž; pſcheſ wēru wōn haſle pſchezo nowu mōž ſ Boha cžerpa, kotraž jeho cžeri a ſylni. Wēra do Boha je tež naſchich wojowarjom pſched 100 lētami khmanych cžinila, najcžeržicſche wopory pſchinjeſcž a wo ſwobodnoſcž wōtžneho kraja wojowacz. Jaſo Wōžu wēž woni pſcheſ ſwoju wēru tule wōjnu wobhladowachu. Njech ſo tež nad naſchej ſchlachtu pſchezo bole wopokaſuje, ſchtož na pomniku ludoweje bitwy pola Lipſka, kotryž bu pſched krōtkim cžaſom poſtwjercženy, ſteji: Wōh ſ nami! Wēra paſ budže tebi pomhačž. — Ja wērju, mōj Anježe, pomhaj mojej njewērje! —

Samjei.

K. w K.

Jeno wēr!

Šlōb: Jeſuſ moja nadžija —.

Jeno wēr a njeboj ſo,
Duſcha, džerž ſo Khrysta ſwēru;
Cžmi ſo, bje njewjedro,
Wōn cže kryje, wjedže k mēru.
Duž ſo horja njeſtrachuj,
Štroſchtny budž a njedwēluj!

Jeno wēr a njeplataj,
Je cži ſwēt tež wſchitko rubil;
Šwojej ſrudžbje mjeſy ſtaj,
Ty wſchał njeſy ničō ſhubil:
Maſch-li jeno Jeſuſa,
Dha je duſcha bohata.

Jeno wēr, wōn ſnaje cže,
Tebje w ſwojim ſtadle wodži;
Nuſu duſcha njeſmēje,
Šdyž pod jeho ſchkitom khodži:
Wōn ju ſycži, wotkhemja
Š khlēbom, wodu žiwjenja.

Jeno wēr, ſo lēkarſtwo
Ma twōj Šbōžnik ſa wſchē ſchody;
Teho ružy dowēt ſo,
Wōn cži ſhoji hrēcha brjody;
Pod nim duſcha wotkhorj,
Wēcžna ſmjercž ju ujetrjechi.

Jeno wēr, hdyž ſlaby ſy,
Teho mōž je w ſlabych mōžna;
Šy-li takle ſchewjeny,
Njecžuje ſo duſcha ſprōžna:
Jeſuſowa luboſcž cži
Kōždu cžežu polōži.

Jeno wēr, hdyž ſacžuwawſch
Šso we ſwēcže woſamjeny;
Wopomni, ſo ty Khrysta maſch
A ſy wulžy wobhnadženy.
Pray: Šdže wjeſcha ſbōžnoſcž je? —
Tajku ſwēt dacž njemōže.

Jeno wěr, mój kšesćano,
So by w Jesuſowej ruzy;
Džerž ty jeho hnady ſo,
S nim ſwój kšičiž njeſ t njebju duzy;
Tam maſch potom wěczny měr,
Duž, o duſcha, jeno wěr!

K. A. Fiedleſ.

Hrěch je ludži ſkaženje.

Pſchizl. Sal. 14, 34.

Duby čitarjo, by ty na to pomysłik, so wumozjenja potrebaſch? Slaj, horjeczne ſłowo ſwiateho piſma praji: „Hrěch je ludži ſkaženje“. Wobhladaſch ſebi raſ taſ prawje poſlednje ſłowo, to ſłowo: „ſkaženje“. Redžbuj derje na njo, a potom ſlož ſwojeje woczi t prěnjemu ſłowu: „Hrěch.“ Haj, wopomni ſwěru: Hrěch je ludži ſkaženje. Što je tu nuſne? Wutorhnjenje t hrěcha. Wumozjenje ma pſchiciz. Ty dyrbiſch a mōžeſch ſo t hrěchneho hubjenſtwa wudobycž a pſchecizicžecž t ſbožu ſwojeje duſche. Wěſo dyrbi ſo čzi to prjedy kſutna a wažna naležnoſcž ſčiničž.

Sako bč Valerius Herberger, tuton poſdžičo taſ požohnowany předač, hiſčecze ſtudent, jemu jara na wutrobje ležecze, wſchč knihi pſchecſtudowacž, kotrež mohle jemu ſa jeho ſtudium t wužitkom bycž. Tehdy bč jemu hōle wo wědomoſcž činičž, dylti wo to, ſo ſa ſwoju duſchu ſtaracž. Sdyž Herberger potom druhdy hacž do nozy pſchi ſwojich knihach kſydaſche, ſkladnoſtnje profesor Barth pola njeho ſaſtupi a t njemu džeſche: „Čjaſ pſchidže, hdyž budžeſch ty t poſbėhnjenymaj rukomaj proſtyčž, ſo mohł jeno ſpacž a t 9. ſchtucžku 4. pſalma prajicž: „Ja ležu a ſpju zple ſmėrom; pſchetož ty ſam, Knježe, pomhaſch mi, ſo ja bjeſ ſtaroſcže bydlu.“ Herberger je poſdžičo huſto na tute ſłowa ſwojeho wučerja a profeffora ſpominat. Wōn njemožeſche potom wjazy jednorje pſchi ſwojich knihach kēdžecž a ſtudowacž. Nč, Herberger dyrbjecze ſwojeje ruzy t Bohu poſbėhowacž w modlitwje. Semu bēcche kſutnoſcž, ſa tym pytačž, ſo by wukhowanje mčł na wutrobje ſwojeho Šbōžnika.

Wěſty ſym we Jeſuſu,
Na wutrobje jeho;
Sdyž mčł lepſchu khowanku,
Dylti pola njeho?

To dyrbjecze Herberger najprjedy na ſwojeje ſamſnej wutrobje ſhonicž. A to je nuſne tež ſa kōždeho drugeho. Taſ dołho hacž ty wumozeny njeſby a w Jeſuſowymaj rukomaj wukhowanje nimaſch, je hrěch tež twoje ſkaženje. Ty dyrbiſch tehodla ſwojeje woczi poſbėhowacž t tym horam, wot kotrychž čzi pomoz pſchikhadža. Ty dyrbiſch ſhladowacž na horu Golgatha. Tam je čzi Jeſuſ ſbože ſa twoju duſchu dobył; tam namaſaſch pomoz a wumozjenje. Wopomni ſo ſtareho ſnateho ſłowa: „Pytaj jeno Jeſuſa, wſchitko druge njepomha.“ Tu jedna ſo wo twoje wěczne ſbože. D ſo by ty tola poſnač, ſo je Jeſuſ pſchicchoł, pytačž a ſbōžnyč činičž, ſchtož je ſhubjene. Luba duſcha, wōn je tež ſa tebye pſchicchoł. Močžeſch ſo wot Jeſuſa wumoz dacž?

F.

Nahly mlynk.

Kajtaž je rěka, tajki je tež mlynk, taſ bychu ludžo wo mlynku, kiž t wonkach wby pſchi rězy bydleſche, prajili. S wopředka tuto prajidmo njeroſymjach; poſdžičo pač ſym ſhonič, ſchto čyžychu ludžo t tym prajicž. Rěka je hewač njetraſchna. S mėrom po dole dale pluſkoze a je ſwojimi jaſnymy žolmami do kamjenjow ſtorča a je macža, a je ſame wjeſele, pſchi brjoſy ſtačž a jej pſchicchadowacž. Ale hdyž hrimanje wulki ſliwł pſchinjeſe, dha je rěka

na jene dobo wſcha pſchemėnjena. Wlutne woby ſo w rěczniſchcžu waleja, ſylne kamjenje je ſobu wleku a wſcho roſtorhaju, ſchtož jim na pucžu ſteji, hacž potom niže wby ſchėroke rjane luſki powodža a wſcho ſtejazje byno ſkaža. A ſa krotki čjaſ je rěczka ſaſo mača a ſnadna, taž by ničemju žaneje ſchłody nacžinicž njemohla.

Nunje tajki pač bēcche tež mlynk. Wōn bēcche pſcheczelny, wjeſelny, ſmėrny muž. Ale by jemu nēcšto překi pſchicchoł, tač mōžeſche ſo potom roſhnėwacž, ſo ſo ſameho wjazy njenaſeſche! Rōždy by jemu tehdy najradſcho t pucža ſchoł. Tola ſa krotki čjaſ bēcche ſaſo najlepſchi čłowjek. Seho mandželſka, pobožna, duſchna žōnſka, by jara pod tutej nahłocžu ččerpila a by jemu tu ſamju porokowala. Tehdy pač by wōn wotmolwił: „Ach, ſchto dha je to dale ſte! To je tač moje waſchnje, a pſches to ničto njemože. Snyw je rołka ſe ſnutſtowneho čłowjeka. Sdy by čłowjek t kſwilemi ſwojemu hnėwej hičž njedač, dyrbjal ſo w nim ſaduſtyčž.“

Duž bč mlynk raſ ſebi zuſeho mlynſkeho pſchicchoł, dolečž njemožeſche t bliſkoſcže runje žaneho doſtačž. Tuton zuſobnik pač bēcche trochu njelepny, ſo by huſto wſchelatu muſu do hromady ſypač, bjeſ teho, ſo by to pytnyl. Duž bychu potom wōtre ſłowa padale, a njebudžiče mlynſki ſmjercž dobročiwneho waſchnja był, dha njeby wěcže ani tydjenja pola mlynka wutrał. Sdyž pač bēcche raſ, dolečž bč tež wyſche teho krotkowidny, najlepſchu pſchecčnu muſu do wotrubow wuſypač, dha ſo mlynk tač roſhnėwa, ſo jemu mčch t ramjenja ſcžeže a jemu ſtorč do wutrobna da, ſo mlynſki ſnač po ſchodže dele na kamjenje padny. Wōtry ſaſchit woboheho mlynſkeho nahłemu mlynkej nčtko na mčſcže ſjewi, ſchto bēcche ſebi nacžinił. Mlynſki njemožeſche wjazy ſtanyčž, ale ſdychowaſche ſpochi, ſo ſu jemu wſchč ſtany ſlemjene. Wjele hinač tež njebč. Sawokany lėtač wupraji, ſo je jena noha dwōjy ſlemjena, a ſo je, ſchtož bč najhōrſche, tež rjap wobſchłodženy. Tole pač, mėnjecze lėtač, mlynſkeho na čjaſ žiwjenja bėdneho ſčini. Tač tež bč. Wěſo dyrbjecze mlynk wſchč lėtačſke kſōſty płačicž a mčjeſche tež mlynſkemju na čjaſ žiwjenja rentu dawacž, dolečž tōnſamny wjazy do žaneho džėla njebč. Wyſche teho pač tež na nēcšto mčſazow dla čžėlneho wobſchłodžjenja do jaſtwa pſchidže, ſchtož bč ſa njeho to najhōrſche. Tuto ččerpjenje pač je jemu jeho ſaſaklu a nahlu wutrobu ſkludžiko. Sdyž t jaſtwa wuđže, bč jeho nahłocž wopuſchcžika. Wōn bēcche t wulkej bolocžu naſhonił: Čłowſki hnėw nječžini, ſchtož je pſchėd Bohom prawe. „Snywacže-li ſo, dha njehrěſchcže!“

Džeržmy, ſchtož mamy!

Čžecže wjacž nam naſchu wėru,
Na kotruž ſmy ſtwarjeni,
So ſej džeržimy ju ſwėru,
Bychmy we nej woſtali?
D to nam ſo njepytačže,
Wjacž nam naſche najdrōžſche;
Naſchu wėru ſawoſtaježe
Nam hacž na dny poſlednje!

Se ſkutkow byčž ſbōžni čžecže?
Je dha ſbōžnoſcž ſkutkow mſda?
Wodarmo ſo prōzujecže,
S nimi kupicž njebjeba.
Wėrje pač je ſbōžnoſcž wėſta,
Sej ju Šbōžnik ſlubil je;
Wola njeje nima mčſta
Žane Wože hroženje.

Wėru — tu naſch Šbōžnik žada
Wot naž hacž do ſkōncžjenja;

Wěřic — to je Boža hnada,
 Šbóžny tón, kiž wěru ma.
 S čyrjódami šu šchodowali
 W našchim čašu na wěrie;
 D so bnychy kručze stali
 Pšchi šhrjšeče hacž do šmjercže!

Chzecže wšacž nam Bože słowo,
 Kotrež je našy móžny trošcht?
 Šchtoha trošchtowacž naš mohło,
 Njeměli jo sa šwój lóšcht?
 Na nim wišy se wšchej mozu
 Zyla našcha wutroba,
 Duž šej njedawajče prózu,
 Za by byla šhubjena!

Žadacže nam podtykowacž
 Něhdže čłowške wustawki
 A šo s nami wurěčowacž,
 So šmy jich dla wot waš šchli?
 Džicže precž nam s wustawkami,
 Ze naš šbóžnych njecžinja!
 Pšchi nich šhubjeni šče šami,
 Šchtó waš na nje potaša?

Chzecže ščasycž twar nam Boži,
 Našchu zyrkej lutheršku,
 Kotruž Bóh na prawdu šłóži
 A ju staji na šłaku?
 Šchtóž čže Božu zyrkej ščasycž,
 Teho Bóh šam ščasycž čže,
 S wyškošcže jeho ščasycž,
 Kaž wón šam to hrošyl je.

Nikoho šo njebojimy,
 Ššmy tež maše šadleschto;
 Štrošchtni Bohu dowěrimy
 We wšchej šwojej nušy šo,
 Šubla dušche w čžešči mamy,
 Nichtó nam je nješmě wšacž;
 Ššwěru je šej šakhowamy,
 Bóh nam šam čže š bošej šacž.

Wobroczenje wopřiza.

Kajki bě to šrudny napohlad! Pjany muž, wot jeneho boša do drugeho šo šhabłajo, a pšchi nim jeho šchěšćlětny hólčyl, kiž šo nanoweje ruki twjerdže džerži. Tak šo po hašy dale motašchtaj. Hólčyl šo podarmo prózowasche, šwojeho nana džeržecž, a bu šam wot njeho tam a šem torhujeny. Štrach bě wulki, šo mohłaj šo wobaj wot wošow pšchejěcž. Duž žandarm teho muža šaja; móžno paš njebě, s hłošom pšakaze džěcžo wot šwojeho nana wottorhujecž, a bicž polizista teho hólčyla nječhasche.

Duž dha tón hólčez tež šobu na poliziju džěšche. Tam nětko pšched polizajškim inspektarjom štejachu tón pjany, kotrehož žandarma džeržesche, a to džěcžo, kiž s bojošcžu na inspektarja hladašche. „Wotwjedžče teho muža to arrešta“, inspektar šwojemu poddanemu kašasche; „jutije budžemy s nim rěčecž móž; ale šchtoha s tym džěcžom?“ Na to šo š džěšcžu wobrocži a pšhecželnje džesche: „Luby šynko, twój nan dyrbi do klódy; pušcž jeho, ša tebjem mamy šěpšchu štwicžku!“

„Ach ně“, hólčyl prošesche, „ja čžu pšchi nanje wostacž! Njewšmicže mje wot njeho přecž!“

„To hinaš nješdže“, inspektar dale rěčesche. A nětko šo š žandarmej, wobrocži: „Kaš je jeno móžno, šo tón pšchistoyny hólčyl takle na šwojim šapitym nanjšcžu wiša? Ale torhěcže jeho wot nana přecž!“

Tola to bě lóžšcho kašane hacž wuwjedžene. Hólčyl pšchimny šo šwojeho nana s wobemaj rukomaj kaž klěšcž a pošpochi wołasche: „Ša čžu pšchi šwojim nanje wostacž.“ „Duž jeho pšchi nim wostajče“, inspektar ššoncžnje roššudži. Šo prawom tón hólčyl s nanom do arrešta šobu nješmě, ja paš njemóžu to žalošcženje šhšhecž; duž njech s nim džě!“

Wobaj bušchtaj wotwjedženaj. Tón nan bóršy we hłubofim španju šmorčesche a forčesche. To wobohe džěcžo šo š njemu čžišcžesche a jemu šwoju hłowčyku na wutrobu položi. Tak wobaj špaschtaj. Nješ tym paš tyšchena mandželška a macž po měšcžanskich hašach hanješche, muža a šynka se štyškom pštajo.

Naššche šera šo potašowachu, jako tón nan w jaštwe wotucži. Šo něčim šo na jeneho po druhim dopomnjowasche. Šaj wšchaš, w forčymje bě šašo byl, hacž runje bě mandželškej šlubik, šo tam ženje wjazy nješobdže. Šeno jenu šchlešcžku běšche wupicž čžyl. Šo bě jemu potom šłodžilo, šo bě jenu po drugej do šchije laš, to hišcže wjedžijche; ale dale jeho dopomnjecže njedobahasche. Tola hđže da nětko bě? D Božo, w jaštwe! A šchtó dha bě pšchi nim? To běšche jeho mašy šynk šank. Kaš dha bě to wobohe džěcžo šobu do jaštwa pšchilšlo?

Duž šank wotucži, dla šmy šebi wocži rybowasche a s wulškimaj wocžomaj na nana hladašche: „D nano, ty šy wotucžyl? To paš je derje. Polizista čžyšche tebjem šameho šem dowješcž, ale ja čže twjerdže džeržach. Na dróšy běch čže namakaš. Ty bě runje šwoju měžu šhubil a wšchě džěcži šo čži šmējachu. A potom žandarma pšchidže a čže šobu wša. Ša dyrbjach hič, šym paš pšchi tebi wostaš.“

D tak bu temu nanej na jene dobo pšchi tutych šłowach, Wón wobja šwojeho šynka a pšacžo wołasche: „D wodaj mi! Luby šanko! Kajki je tola šašo twój nan byl! Ale wot nětko čžu hinajšchi hycž!“

A wón je hinajšchi byl, je nětko štróšy, pobožny wěrijazy šchescžijan a šwěrnny šastaraš šwojeje šwójby.

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Šamolwjene na krajnošawški šeminar w Budyščinje kaž tež do pšchihotowaršnje na šeminar šo hacž do 12. dezembra wot knješa šeminaršeho direktora wšchědny džěš wot 11—12 pšchijimaju. Wny šerbškich šaršchich, kotšiz čžedža šwojich šynow wučerjom wuwucžicž dacž, na to šedžbliwych čžinimy, šo bychu jich w prawym čžašu šamolwili.

— Šhěžorštwowy šejm w Šarlinje 25. novembra š dalšchemu wuradžowanju hromadu šupi.

— Šowolanje wučerškow je pšchepjelšene, tak šo je w Šruššej w tu šhwilu pšches 1100 wučerškow hješ powolanja, a to budže lěto a hórje. Duž je mlodym hólčam kručze wotradžecž, šo ša wučerški wuwucžicž dacž. A šu džě tež druge powolanja, hđžez móža mlode hólčy š wužitkejš šwojich šobucžlowjekow s wulškim žohnowanjom šutškowacž. Šładaški šhorych wšchudžom pobrachuja, wošadne šotry a wjele wošadow bychu hižom tajšich šotrow šebi š hladanju šhorych powolaš, hdy bychu žanych došacž mohle.